

Arrest

nr. 152 790 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 mei 2015 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

attest van het OCMW Mortsel dd. 21.11.2014 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving; de referentiepersoon en de overige gezinsleden tonen echter niet aan niet ten laste te vallen van het OCMW

- attest van Revenu Service dd. 16.05.2014 waaruit blijkt dat er betrokkene in de periode 2008 - 2014 geen belastbare inkomsten ontving in Georgië; gelijkaardig attest Revenu Service op naam van een derde zijnde de echtgenote van betrokkene: echter, in de periode 2008 - 2014 verbleven zowel betrokkene als zijn echtgenote niet in Georgië, wel in België. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- attest van Ministry of Justice National Agency of Public Registry dd. 21.05.2014 waaruit blijkt dat er in het elektronisch boek van onroerende goederen, (in gebruik sedert mei 2009) geen eigendom gekend is op naam van betrokkene gelijkaardig attest van Ministry of Justice National Agency of Public Registry dd. 16.05.2014 op naam van een derde, zijnde de echtgenote van betrokkene: echter, de attesten van het Ministry of Justice National Agency of Public Registry vermelden uitdrukkelijk dat deze zoekopdracht niet volledig kon uitgevoerd worden aangezien het systeem maar ingevoerd is sedert mei 2009. Gezien het niet helemaal duidelijk is of betrokkene geen eigendommen bezit in het land van herkomst, kunnen de voorgelegde attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- facturen Delhaize dd.02.07.2014 en 20.11.2014 betaald door referentiepersoon; overschrijvingen via KBC van referentiepersoon aan betrokkene (dd 17.07.2014 en 20.11.2014); overschrijvingsopdrachten met als begunstigde Electrabel op naam van referentiepersoon + rekeninguittreksels (dd. 17.07.2014 en 09.11.2014) als bewijs betaling; facturen Telenet (dd.19.06.2014, 19.08.2014 en 19.10.2014) op naam van betrokkene + rekeninguittreksels als bewijs van betaling door referentiepersoon (dd. 05.07.2014 en 05.09.2014); overschrijvingsopdracht met als begunstigde Guido Gezelle school (school van dochter betrokkene) + rekeninguittreksel als bewijs van betaling door referentiepersoon dd.09.11.2014), rekeninguittreksel betaling Basic-Fit door referentiepersoon rekeninguittreksel als bewijs betaling huur (dd.05.07.2014 en 05.09.2014) door referentiepersoon: rekening apotheek Moens + rekeninguittreksel als bewijs betaling door referentiepersoon

-bewijzen geldstortingen (LCC) waaruit blijkt dat de referentiepersoon beperkte sommen overschreef aan betrokkene voor de volgende maanden: maart- april 2007, juni – juli 2007, november 2007 en maart 2008: gezien er enkel beperkte stortingen worden aangetoond van 2007 en slecht één in 2008, en er verder voor de andere jaren niets voorgelegd werd kan er onmogelijk gesteld worden dat betrokkene in het verleden volledig ten laste was van de referentiepersoon

Louter het gegeven dat de referentiepersoon de laatste maanden enkele inkopen deed voor betrokkene en enkele rekeningen betaalde, houdt niet in dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Bovendien kan op basis van de voorgelegde elementen kan niet opgemaakt worden of betrokkene effectief onvermogen is in zijn land van herkomst.

Gezien niet afdoende bewezen is dat betrokkene zelf onvermogen is, en er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode, en reeds in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon, is niet afdoende bewezen dat hij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen jaren enerzijds geruime tijd tewerkgesteld was (01 -03.2010-02.02.2011, 17.06.2013-07.01.2014 en 24.07.2014 tot op heden). Gezien hij zelf tewerkgesteld was, kon hij bijgevolg in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Dit spreekt het aangehaalde onvermogen en ten laste zijn van de referentiepersoon tegen.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken tevens de volgende elementen:

Betrokkene komt op 12.12.2008 in België aan, en vraagt, samen met zijn echtgenote en minderjarige dochter asiel aan. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 26.07.2010. Vier volgende regularisatieaanvragen volgens zowel artikel 9bis als artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 dd, 01.09.2010, 18.02.2011, 24.06.2011 en 03.01.2014 worden eveneens negatief

(onontvankelijk/ongegrond) afgesloten. Ook de eerdere aanvraag gezinshereniging van zowel betrokkene als zijn (inmiddels twee) minderjarige dochters, opgestart onmiddellijk nadat de referentiepersoon Belg werd (bijlage 19ter dd. 29.05.2013 en bijlagen 19ter dd. 01.07.2014) worden negatief afgesloten.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt, zoals reeds aangehaald, niet afdoende dat hij gedurende de afgelopen jaren ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat hij in deze periode grotendeels zelf tewerkgesteld was en het ontbreken van afdoende bewijzen van financiële steun, wijzen op het tegendeel.

Uit het geheel van het dossier, zijnde zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als het opstarten van beperkte financiële steun (betalen rekeningen) met het oog op de lopende procedure gezinshereniging, dat betrokkene zich sedert begin 2013 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken*.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten en de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, nu hij alles heeft gedaan om te bewijzen dat hij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. De verzoekende partij verwijst naar de stukken die hij in dat verband heeft voorgelegd en stelt dat er onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt uitdrukkelijk dat een familielid van een burger van de Unie, die in de hoedanigheid van descendent tot verblijf wenst gemachtigd te worden, dient aan te tonen

ten laste te zijn van de te vervoegen referentiepersoon. De bewijslast inzake het ten laste zijn ligt bij aanvrager. Verzoeker behoort te weten dat hij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die de verwerende partij moet toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris is bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris kan bijgevolg niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Uit de rechtspraak blijkt dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.

In casu wordt niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij in het (recente) verleden ook reeds ten laste was van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk om dergelijk standpunt in te nemen, gelet op het feit dat er ook voldoende bewijzen van financiële steun in het verleden moeten worden overgemaakt. Dat de verzoekende partij betoogt dat de regelmaat van de stortingen van geen belang is, strookt niet met de ratio legis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Immers, het ten laste zijn dient te blijken uit een voldoende langdurige referentieperiode. In casu werden slechts beperkte stortingen uitgevoerd en facturen betaald, wellicht met het oog op de procedure gezinshereniging, te meer daar blijkt dat de verzoekende partij zelf tewerkgesteld was gedurende een ruime periode in het verleden. Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoeker toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC